

ringen lægge Merke til, at den har finansiell Ansvarlighed lige saa godt som vi, og det at stifte den finansielle Ansvarlighed ud overfor os, kunne vi ikke tage imod uden at faae det tilbage og gjøre den samme finansielle Ansvarlighed gjældende overfor Regjeringen. Seg, mener, at den sidste Del af denne Ansvarlighed er lige saa vigtig — for ikke at sige mere vigtig — som den første, og jeg mener, at den, der nøies med at faae Penge efter de nu bestaaende Skatter, frigter sin finansielle Ansvarlighed, naar han, efter at være kommen til Overbevisning om, at disse Statter ikke ere fuldstændig retfærdig lagte paa de forskjellige Borgere, desuagtet holder paa dem. Dette er den finansielle Ansvarlighed, og den skulle vi ikke glemme, i alt Fald skal jeg ikke glemme den ved, hvad der her skal afgjøres. Den høitærede Minister bemærkede, at vi dog ogsaa skulde se hen til, hvorledes disse Forhold ere ordnede i andre Lande, da vi ikke maatte tro, at vi vare klogere, end man var i andre Lande; men den høitærede Minister glemmer, at Klogskab kan udgaa fra forskjellige Begavelse. I de Lande, hvor Aristokratiet styrer Staten — jeg mener saavel Blobs- som Penge-Aristokrat, ja vi kunne ogsaa gjerne tage Embeds-Aristokratiet med — er det begribeligt, at Sagen ordnes i den Retning, at det menige Folk, der, som man siger, ikke har Forstand paa at dømme om Noget, ingen Indflydelse faar; men det er paa Tiden, at det menige Folk, fortaavindt som det har Lov til at tale, virke og arbejde, siger, at det ikke kan gaa an, at dette Aristokrati raader alene for Statens Anliggender, og vi afvise den Raastand, at det skulde være klogere end vi. Den Raastand, at det menige Folk ingen Ting forstaa, er falsk og urettiget. Det er ikke Klogskab, der stifter og deler i de forskjellige Lande og styrer Landene, men det er Fordelen hos dem, der regjere, som har den væsentligste Indflydelse paa den Retning, hvori Landet styres, og derfor tror jeg, at de, som ikke ville faae den almindelige Valgret overbord — og det tror jeg, Ingen vil — maa respekttere hos den danske Befolkning, at den menige Mand ogsaa vil have Berettigelse til at sige et Ord med, uden at afvises ved. Det forstaa I Eder ikke paa! Vi kunne lære Noget af andre Lande; men, mine Herrer! det har altid gjort et stort Indtryk paa mig, naar jeg har hørt vore Bestraabelser modarbejdes ved Henvisning til andre Lande, at Mange af dem, der have henvist til andre Lande, ikke engang rigtig hende Forholdene der. Man viser hen til Lande, hvor Befolkningen slet ikke ligner vor Befolkning, og hvis Forhold slet ikke ligne vore Forhold, saaledes at det, der kan være klogt i disse andre Lande, vilde være uhyre usvarligt i vort Land, fordi det her slet ikke vilde passe. Disse Henvisninger til andre Lande vise, at de, der kunde gjøre det, og gjøre det, uden bagefter at oplyse,

at de have taget feil, ere lærde Folk og Folk, som man skal høre sig dybt for paa Grund af deres Værdom; men man skal ikke saaledes uden Videre lade sig trække med og tro, at, fordi det er saaledes i England, saa kan det ogsaa være saaledes her i Danmark. Man har paa mange kraftige Maader ud af Indkomstskattens Foranstaltelse ifjor søgt at bringe en hel Del frem imod os. Seg paaftaar, at det var vel overveiet, at vi ifjor fra vort Standpunkt negtede for dette Aar at vedtage nogen Indkomstskat. Vi stode den Gang paa samme Standpunkt, hvorpaa vi staa endnu, at saa længe der ikke var andre Forhold tilstede, saa maatte vi negte Indkomstskatten. Ifjor stod Sagen saaledes, at vi vilde have Medværelse i Toldloven og i forskjellige andre Retninger, og vi sagde da: Naar vi faae den, saa ville vi stemme for Indkomstskatten, men ikke før. Thi, mine Herrer, vi ere siden 1848 vante til i mange Retninger at have betalt forud, og saa ikke at faae det, vi have betalt; vi have tidt betalt paa Forhaand; men det, vi have betalt forud, har mangen Gang ladet vente paa sig. Den høitærede Minister sagde ogsaa, at det var ulogt af os at ville have en Formue- og Indkomstskat; thi derved gjorde vi Modstanden stærkere fra den modsatte Side; men vi kunne jo ikke faae det, vi anse for rigtigt, uden ved at arbejde derved og stille det op. Hvis vi ikke stille det op, ja saa er det sikkert nok, at vi ikke faae det; vi faae mangen Gang Tid nok af det, vi stille op. Naar det er vor Mening, at vi maa have Noget, saa kunde man sige, at vi vare underfundige, naar vi ikke sagde det rent ud. Man kunde da godt sige: De have det in mente; men for ikke at gjøre Modstanden altfor stærk, tie de stille, indtil de have listet sig et godt Stykke Bei frem, saa komme de først derned. Nei, vi skulle ikke være underfundige; vi skulle sige rent ud, hvad vi arbejde for; lad det saa falde, hvis det er Daarstab! Det vilde være høit ulogt, naar det er vor Mening at ville have en Formue- og Indkomstskat, da at ville sige: Vi ville kun have en Indkomstskat. Der er et af disse Tilfælde blandt saa mange: man kan damme en Strøm op i lang Tid; men jo stærkere man dammer den op, jo mere man ved kunstige Dæmninger hæmmer dens naturlige Løb, desto større bliver Strømmens Styrke, og tilsidt bryder den alle Dæmninger, og saa bliver Udelaggelsen større; havde den derimod efterhaands faaet et jævnt Afløb, saa var ingen saadan Forstyrrelse kommen tilstede. Dette vil jeg anvende her. Seg vil sige her: Lader os faae en rolig og jevn Udvikling; men det faae vi ikke, dersom man fra anden Side dammer op for Strømmen. Dersom man fra anden Side søger at holde imod og ikke vil indlade sig paa nogenformhelst Østergvænighed, saa kommer Strømmen tilsidt til at vore saa stærkt og bliver saa magtig, at den bryder alle disse Dæmninger, og der, hvor